

Rosetrees

nine songs on poems by *Emily Brontë*
for soprano or mezzo-soprano and piano

1. Mournful Musing

And first an hour of mournful musing
And then a gush of bitter tears
And then a dreary calm diffusing
Its deadly mist o'er joys and cares

And then a throb and then a lightening
And then a breathing from above
And then a star in heaven brightening
The star the glorious star of love

2. Loud Storm

How loud the storm sounds round the Hall!
From arch to arch from door to door
Pillar and roof and granite wall
Rock like a cradle in its roar

That Elm tree by the haunted well
Greets no returning summer skies
Down with a rush the giant fell
And stretched athwart the path it lies

Hardly had passed the funeral train
So long delayed by wind and snow
And how they'll reach the house again
Tomorrow's dawn perhaps will show

3. The Night-Wind

In summer's mellow midnight
A cloudless moon shone through
Our open parlour window
And rosetrees wet with dew

I sat in silent musing –
The soft wind waved my hair
It told me Heaven was glorious
And sleeping Earth was fair –

I needed not its breathing
To bring such thoughts to me
But still it whispered lowly
'How dark the woods will be! –

'The thick leaves in my murmur
Are rustling like a dream,
And all their myriad voices
Instinct with spirit seem'

I said, 'Go gentle singer,
Thy wooing voice is kind
But do not think its music
Has power to reach my mind –

'Play with the scented flower,
The young tree's supple bough –
And leave my human feelings
In their own course to flow'

1. Gyászos órán

Egy óra gyászos tűnődést
Keserű könnyek áradata követ
Végül a keserű nyugalom halálos ködével
Belep bánatot, örömet.

Dobban a szív, majd nagyot villámlik
Valaki fenn sóhajt
Az égen egy csillag csillámlik
Egy csillag, a szerelem dicső csillaga.

2. Tombol a vihar

Mily hangos vihar tör a Csarnokra!
Boltívről boltívre, ajtóról ajtóra.
Oszlop, tető és gránitfal
Bölcsőként rengnek, ha üvölt a vihar

A kút melletti szilfa, melyet szellemek kísértének
Most nem üdvözlí a visszatérő nyári eget
Óriás teste kidől hirtelenjében
És keresztbe terül el az ösvényen

Elhaladt a gyászmenet,
melyet szél és hó késleltetett
Hogy hazatérni miként sikerül
Holnap hajnalra talán kiderül

3. Éjjeli szél

Egy enyhe nyári éj derekán
Tiszta hold sugara ragyogott be
Társalgónk nyitott ablakán
Át a harmattól nedves rózsafán.

Csendesen, merengve ültem –
A hajamat átjáró gyenge szél
Az ég dicsőségéről mesél
És az alvó föld szépségéről –

Merengésemhez nem kellett
E suttogó szeles lehelet
Ám mégis fülembe súgta szerényen
„Mily sötétek lesznek az erdők! –

A vastag levelektől mormolásom
Suhog akár egy álom,
Milliónyi hangjuk ösztönnel
'Teli léleknek tűnik.'

Válaszoltam. „Menj, Te szelíd dalnok,
Kedves a hízogató hangod.
De ne hidd, hogy zenéd ereje
Elémig elér. –

Játssz az illatos virággal,
A fiatal fa hajlékony ágával –
De hagyd, hogy érzelmeim
saját medrükben folyjanak”

The Wanderer would not leave me
Its kiss grew warmer still –
'O come,' it sighed so sweetly
'I'll win thee 'gainst thy will –

'Have we not been from childhood friends?
Have I not loved thee long?
As long as thou hast loved the night
Whose silence wakes my song?

'And when thy heart is laid at rest
Beneath the church-yard stone
I shall have time enough to mourn
And thou to be alone' –

4. O Dream!

O Dream, where art thou now?
Long years have past away
Since last, from off thine angel brow
I saw the light decay –

Alas, alas for me
Thou wert so bright and fair,
I could not think thy memory
Would yield me nought but care!

The sun-beam and the storm,
The summer-eve divine,
The silent night of solemn calm,
The full moon's cloudless shine

Were once entwined with thee
But now, with weary pain –
Lost vision! 'tis enough for me –
Thou canst not shine again –

5. Leaves

Fall leaves fall die flowers away
Lengthen night and shorten day
Every leaf speaks bliss to me
Fluttering from the autumn tree
I shall smile when wreaths of snow
Blossom where the rose should grow
I shall sing when night's decay
Ushers in a drearier day

6. Wild Rose and Holly

Love is like the wild rose briar,
Friendship, like the holly tree
The holly is dark when the rose briar blooms,
But which will bloom most constantly?

The wild rose briar is sweet in spring,
Its summer blossoms scent the air
Yet wait till winter comes again
And who will call the wild-briar fair

Then scorn the silly rose-wreath now
And deck thee with holly's sheen
That when December blights thy brow
He still may leave thy garland green –

A Vándor nem tágitott
Csókja még forróbban izzott –
„Ó, gyere!” sóhajtott édesen
„Akaratod ellenére az enyém leszel –

Nem voltunk mi barátok, mint gyerekek?
Nem én voltam, aki sokáig szerettelek?
Sokáig, mint ahogy te szeretted az éjszakát,
Melynek csendje dalra fakaszt.

Mikor majd a temetőben a sírkő alatt
Szíved örökké megpihen
Lesz időm, hogy gyászoljalak,
Te meg úgyis örökké egyedül maradsz.” –

4. Ó, álmom!

Ó álmom, hol vagy?
Hosszú évek teltek el azóta,
Hogy utoljára láttam, ahogy
Angyali szemöldöködről eltűnik a fény.

Jaj nekem, jaj nekem!
Te voltál maga a fény és a szépség,
Nem hittem, hogy emléked
Csak bánatot okoz!

A napsugár és a vihar,
A fenséges nyári este,
A csendes éj mennyei nyugalma,
A telihold felhőtlen ragyogása

Egykor mind téged juttatott eszembe
De most csak a tompa fájdalmat –
Elveszett látomás! Elég, elég –
Fényed örökre kialudt. –

5. Levelek

A levelek lehullanak, a virágok elszenderülnek
Hosszabbak lesznek az éjjelek, a nappalok rövidülnek
Minden egyes őszi falevél
Susogva a boldogságról mesél
Megmosolygom, ha tél elején
Hókoszorú virágzik a sarjadó rózsza helyén
Dalra fakaszt, ha a pusztító éjszaka után
Beköszönt egy kopárabb nap hajnala

6. Vadrózsa és magyal

A szerelem vadrózsabokor,
A barátság magyalfa,
A magyal még sötét a rózsza virágzásakor,
De vajon melyik virít majd tovább?

A vadrózsa tavasszal megédesíti a szelet
Nyári virágai átítatják a levegőt
De várjuk csak meg a telet
Vajon túléli-e a hideg időt?

Vesd meg az együgyű rózsakoszorút!
Borítsa fejedet inkább fénylő magyallevél
Ha december szele a homlokodra fúj
Még mindig zöldell majd a magyalfűzér –

7. Summer Moonlight

'Tis moonlight, summer moonlight
All soft and still and fair
The solemn hour of midnight
Breathes sweet thoughts everywhere

But most where trees are sending
Their breezy boughs on high
Or stooping low are lending
A shelter from the sky

And there in those wild bowers
A lovely form is laid
Green grass and dew-steeped flowers
Wave gently round her head

8. Come, Walk with Me!

Come, walk with me,
There's only thee
To bless my spirit now –
We used to love on winter nights
To wander through the snow;
Can we not woo back old delights?
The clouds rush dark and wild
They fleck with shade our mountain heights
The same as long ago
And on the horizon rest at last
In looming masses piled;
While moonbeams flash and fly so fast
We scarce can say they smiled –

Come walk with me, come walk with me;
We were not once so few
But Death has stolen our company
As sunshine steals the dew –
He took them one by one and we
Are left the only two;
So closer would my feelings twine
Because they have no stay but thine –

'Nay call me not – it may not be
Is human love so true?
Can Friendship's flower droop on for years
And then revive anew?
No, though the soil be wet with tears,
How fair soe'er it grew
The vital sap once perished
Will never flow again
And surer than that dwelling dread,
The narrow dungeon of the dead
Time parts the hearts of men –'

9. The Sun Has Set

The sun has set and the long grass now
Waves drearily in the evening wind
And the wild bird has flown from that old grey stone
In some warm nook a couch to find

In all the lonely landscape round
I see no light and hear no sound
Except the wind that far away
Comes sighing o'er the heathy sea

7. Nyári holdfény

Nyári holdfényben úszik a vidék
Minden puha, csendes és szép
Az éjfél ünnepélyesen múlik el
Mindenhová édes gondolatokat lehel

Leginkább a lombok birodalmába
Magasba nyúló faágak felé
Vagy a lehajoló ágakra
Melyek sátrat emelnek az ember feje fölé

A vad lugasban egy bájos nő fekszik
A zöld fűben kiterítve szépen
Harmatos virágtenger
Simogatja fejét gyengéden

8. Gyere, sétáljunk!

Gyere, sétáljunk!
Most csak te szerzel
Örömet lelkennek –
Szerettünk téli éjjeleken
A hóban vándorolni;
Csalogassuk vissza a régi örömöket!
Vadul, sötétben száguldanak a felhők,
A hegycsúcsokat árnyékfoltokkal tarkítják,
Akár hajdanán,
Majd végül derengő halmokként
Megpihennek a horizonton;
A holdsugarak pedig villódzva száguldoznak
Aligha mondhatjuk, hogy mosolyognak –

Gyere, sétáljunk!
Régen nem voltunk ilyen egyedül
A halál ellopta cimboraikat,
Ahogy a napsugár elcseni a harmatot –
Egyenként fosztott meg tőlük,
Csak mi ketten maradtunk;
Érzéseim belesimulnak érzéseid ölelésébe
Hol máshol találhatnának menedéket –

„Nem, ne hívj – lehet, hogy nem is igaz
Az emberi szerelem?
Kivirulhat-e újra a barátság évekig
Kókadó virága?
Nem, bár könnyektől nedves talaj táplálja,
Bárhogy virult is,
Nem tér már vissza belé
az egykor keringő, de kihalt élet
A halott idő szűk börtöne
A lélekben lakozó félelemnél
Biztosabban választja el az emberi szíveket.”

9. Lehanyatlott már nap

Lehanyatlott már a nap, és a hosszú fű
Búsan hullámoz az esti szélben
A vadmadár is elszállt az öreg szürke kőről
Hogy egy meleg zugban valami fekhelyet találjon

Minden magányos körben a tájon
Nem látok fényt hangot se hallok
Csak a szél jó messze sóhajtozva
A hangátenger felett